

Sprawa C-80/23**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

14 lutego 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Sofijski gradski syd (Bułgaria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

14 lutego 2023 r.

Wnioskodawca:

Zamestnik direktor na Główna direkcija za borba s organiziranata prestypnost kym Ministerstwo na wytresznite raboti

Podejrzana:

V.S.

POSTANOWIENIE

Data: 14.2.2023 r.

Miasto: Sofia

Sofijski gradski syd (sąd miejski w Sofii) [...]

po zbadaniu sprawy karnej z oskarżenia prywatnego nr 752 z 2021 r. stwierdza, co następuje:

- 1 Sąd odsyłający, po zapoznaniu się z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 26 stycznia 2023 r. w sprawie C-205/21, ECLI:EU:C:2023:49, wydanym w odniesieniu do niniejszego postępowania głównego, stwierdził, że pewne okoliczności pozostają do wyjaśnienia i że, w związku z tym, nie może on bezpośrednio zastosować tego wyroku, aby ocenić, czy i na jakich warunkach powinien zezwolić na zbieranie danych biometrycznych i genetycznych V.S.
- 2 Trudności te dotyczą, po pierwsze, materiału, z którego sąd odsyłający może skorzystać w procesie przeprowadzania badania, do którego przeprowadzenia Trybunał odsyła go w pkt 133; po drugie, kwestii, czy badanie to może rozciągać

się na wiarygodność dowodów, w zakresie, w jakim z jednej strony niemożność przeprowadzenia tego na gruncie prawa krajowego została potwierdzona w pkt 100, lecz z drugiej strony, na podstawie odpowiedzi na pytanie pierwsze i zgodnie z argumentacją zawartą w pkt 130–131, badanie to mogłoby jednak być wskazane.

- 3 Powoduje to konieczność skierowania kolejnego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Okoliczności faktyczne sprawy

- 4 W dniu 1.3.2021 r. osobie fizycznej, V.S., postawiono zarzuty, że wraz z trzema innymi osobami brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, która – w ramach działalności dwóch spółek handlowych – w celu osiągnięcia korzyści majątkowych popełniała w porozumieniu na terenie kraju przestępstwa określone w art. 255 Nakazatelen kodeks (kodeksu karnego, zwanego dalej „NK”) w celu uchylecia się od ustalenia i zapłaty zobowiązań podatkowych wynikających z Zakon za danyk wyrchu dobawenata stojnost (ustawy o podatku od wartości dodanej); wskazano kwalifikację prawną wynikającą z art. 321 ust. 3 zdanie drugie pkt 2 w związku z ust. 2 NK.

Postanowienie o postawieniu zarzutów zostało doręczone tej osobie w dniu 15.3.2021 r. V.S. broniła się sama, bez adwokata.

- 5 Bezpośrednio po postawieniu zarzutów osoba ta została wezwana do podjęcia współpracy przy rejestracji przez policję – mianowicie do pobrania odcisków palców, zrobienia jej zdjęcia i pobrania wzoru profilu DNA (zwanym dalej „zbieraniem danych biometrycznych i genetycznych”).
- 6 Procedura rejestracji policyjnej jest odrębna i różni się od postępowania karnego. Jest ono wszczynana na podstawie powiadomienia osoby o treści stawianych jej zarzutów, lecz istnieje odrębnie od postępowania karnego i nie jest jego częścią. Podlega ona zatem innym zasadom.
- 7 Ponieważ V.S. odmówiła pobrania jej danych biometrycznych i genetycznych, w tym samym dniu – 15.3.2021 r. – wypełniła standardowy formularz stanowiący oświadczenie, w którym wskazała, że została poinformowana o istnieniu podstawy prawnej do objęcia jej rejestracją policyjną na podstawie Zakon za Ministerstwo na wytresznite raboti (ustawy o ministerstwie spraw wewnętrznych, zwanej dalej „ZMWR”). W oświadczeniu tym formalnie stwierdziła, że nie wyraża zgody na pobranie odcisków palców, zrobienie zdjęć ani na pobranie próbek w celu stworzenia wzoru profilu DNA. Nie podaje powodów, dla których nie zgadza się na przeprowadzenie tych czynności.
- 8 Nie podjęto wobec niej takich czynności rejestracji policyjnej; zamiast tego organ policji skierował wniosek do sądu odsyłającego.

We wniosku powołano się na toczące się postępowanie karne; podniesiono zarzuty, że zebrano wystarczające dowody na winę podejrzanych, w tym V.S.; wskazano, że formalnie jest ona podejrzana o popełnienie przestępstwa określonego w art. 321 ust. 3 zdanie drugie pkt 2 w związku z ust. 2 NK; że odmówiła pobrania od niej odcisków palców, wykonania fotografii i pobrania wzoru profilu DNA; przywołano przepisy prawa [art. 68 ust. 1 ZMWR i art. 11 ust. 4 Naredba za reda za izwyrshwane i snemane na policejska registracija (rozporządzenia regulującego szczegółowe warunki stosowania rejestracji policyjnej)]; przedstawiono wniosek o przymusowe wykonanie tych czynności (pobrania odcisków palców, wykonania fotografii i pobrania próbek wzoru profilu DNA) wobec V.S.

- 9 Do wniosku załączono następujące dokumenty: kserokopię postanowienia o przedstawieniu V.S. zarzutów oraz kserokopię oświadczenia, w którym V.S. nie wyraziła zgody na pobranie odcisków palców, wykonanie fotografii i pobranie próbek wzoru profilu DNA.

Pozostałe dokumenty zawarte w aktach sprawy nie zostały przedłożone sądowi odsyłającemu. Przyczyna tego stanu rzeczy została przedstawiona poniżej, w pkt 21–27.

Prawo Unii Europejskiej

- 10 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. 2016, L 119, s. 89);

Wyrok z dnia 26 stycznia 2023 r. w sprawie C-205/21, ECLI:EU:C:2023:49.

Prawo krajowe

- 11 Przepisy krajowe:

- Nakazatelen kodeks (kodeks karny);
- Nakazateľno-procesualen kodeks (kodeks postępowania karnego, zwany dalej „NPK”);
- Zakon za Ministerstwo na wytresznite raboti;

W przedmiocie przewidzianego w NPK krajowego reżimu prawnego sądowej kontroli czynności organów prowadzących dochodzenie w postępowaniu przygotowawczym, które naruszają prywatność obywateli

- 12 W toku postępowania przygotowawczego, w ramach gromadzenia dowodów, powstała potrzeba przeprowadzenia takich czynności dochodzeniowych, które prowadzą do naruszenia prywatności osób fizycznych, na przykład uzyskania dostępu do danych o ruchu – art. 159a NPK; przeszukania, rewizji i zajęcia w mieszkaniach i samochodach podejrzanych – art. 161 NPK; lub przeszukania osób w odniesieniu do przedmiotów, które posiadają one w odzieży – art. 164 NPK; zatrzymania i zajęcia korespondencji – art. 165 NPK i in.
- 13 Jedną z tych czynności dochodzeniowych jest kontrola osoby – art. 158 NPK. Ze swej istoty jest to ustalenie cech fizycznych, w tym obrażeń, blizn, śladów przestępstwa i in. Kontrola osoby może obejmować również fotografowanie, pobranie odcisków palców i próbek w celu określenia wzoru profilu DNA (czyli zbieranie danych biometrycznych i genetycznych), jeżeli jest to konieczne ze względu na przedmiot sprawy.
- 14 Zgodnie z krajowym standardem ochrony praw osób fizycznych, czynności, o których mowa w pkt 12–13, są przeprowadzane przez organy prowadzące dochodzenie po uprzednim uzyskaniu zezwolenia sądu; jeżeli sprawa miała pilny charakter, możliwe jest przeprowadzenie czynności bez takiego uprzedniego zezwolenia sądu, lecz należy następnie wystąpić niezwłocznie o zatwierdzenie czynności przez sąd [...].

Konkretnie, jeśli chodzi o kontrolę osoby wspomnianą w pkt 13, to przeprowadza się ją za zgodą tej osoby, a w przypadku braku zgody przeprowadza się ją przymusowo, po udzieleniu zezwolenia przez sąd – art. 158 ust. 3 NPK; w wypadkach niecierpiących zwłoki przeprowadza się tę kontrolę bez zgody osoby, lecz należy następnie uzyskać zatwierdzenie tej czynności przez sąd – art. 158 ust. 4 NPK.

- 15 W każdym razie akta sprawy zostają przekazane do sądu – który może zapoznać się ze wszystkimi materiałami, aby ocenić, czy wniosek o uprzednie udzielenie zezwolenia lub o zatwierdzenie czynności przez sąd jest uzasadniony.
- 16 W toku postępowania przygotowawczego powstaje konieczność zastosowania wobec podejrzanych środków przymusu procesowego: tymczasowego aresztowania – art. 64–65 NPK, aresztu domowego – art. 62, środków ochrony pokrzywdzonego – art. 67 NPK, usunięcia z urzędu – art. 69 NPK i in. Właściwość w tym względzie ma sąd.

W każdym razie akta sprawy zostają przekazane do sądu – który może zapoznać się ze wszystkimi materiałami, aby ocenić, czy wniosek prokuratora o zastosowanie tych środków jest zasadny. W tych wypadkach również obrona ma dostęp do materiałów sprawy.

- 17 W toku postępowania przygotowawczego powstała konieczność przyjęcia środków zmierzających do zabezpieczenia grzywny, zapewnienia konfiskaty itp. Ponownie, sąd orzeka w tych kwestiach, mając dostęp do całych akt sprawy.

- 18 Faktycznie w fazie przedprocesowej postępowania karnego w licznych przypadkach sąd udziela zezwoleń i zatwierdza przeprowadzenie różnych czynności naruszających prawa osób fizycznych lub orzeka w przedmiocie zażaleń dotyczących naruszenia ich praw – w szczególności zażalenia na tymczasowe aresztowanie. W każdym z tych wypadków całe akta sprawy zostają przekazane sądowi, który ma je zbadać, i orzec zgodnie z materiałem zawartym w tych aktach sprawy.

Powyższe w praktyce doprowadziło do utrudnienia rzeczywistych dochodzeń – w związku z czym ustanowiono przepis szczególny zawarty w art. 203 ust. 5 NPK, zgodnie z którym dochodzenie w sprawie toczy się nadal nawet wtedy, gdy akta sprawy zostały przekazane do sądu w związku z koniecznością zastosowania środków przymusu procesowego.

- 19 Sprawa nie zostaje przekazana do sądu, gdy świadek jest przesłuchiwany przed sędzią – art. 222 ust. 1 zdanie drugie NPK. Powodem tego jest brak możliwości przeprowadzenia przez sąd przesłuchania – rola sądu jest bierna w zakresie, w jakim ma on jedynie kontrolować formalne warunki zgodności z prawem tego przesłuchania. Sąd nie wydaje żadnych rozstrzygnięć.

W przypadku przesłuchania świadka anonimowego sąd ma dostęp do informacji o jego prawdziwej tożsamości – art. 123 ust. 5 w związku z ust. 2 pkt 2 NPK.

- 20 Wnioski: jeżeli chodzi o postępowanie karne, to zgodnie z prawem krajowym, orzecznictwem i doktryną prawa nie istnieje ani sytuacja praktyczna, ani koncepcja teoretyczna, że gdy sąd orzeka w przedmiocie wniosku dotyczącego ingerencji w prawa osób fizycznych, akt sprawy nie należy mu przekazywać, aby nie utrudniać dochodzenia.

Nie przyjmuje się, że sąd mógłby naruszyć tajemnicę dochodzenia, udostępnić informacje podejrzanym lub zrobić cokolwiek innego, co ograniczyłoby możliwość prowadzenia czynności dochodzeniowych przez organy prowadzące dochodzenie – jak wskazano w pkt 100 wyroku w sprawie C-205/21.

Takie założenie – z perspektywy prawa krajowego – brzmi zupełnie absurdalnie.

W przedmiocie przyczyny, dla której akta sprawy nie powinny być przekazywane sądowi, gdy złożono wniosek na podstawie art. 68 ZMWR o wydanie przez sąd zezwolenia na przymusowe zbieranie danych biometrycznych i genetycznych w ramach obowiązkowej rejestracji kryminalistycznej

- 21 Powyższe rozważania odnoszą się wyłącznie do postępowań karnych. Nie mają one jednak znaczenia w innych postępowaniach, w tym w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 68 ust. 5 zdanie drugie ZMWR. Jest ono odrębne od postępowania karnego i nie jest jego częścią (pkt 6 powyżej).
- 22 Brzmienie art. 68 ZMWR jest sformułowane w ten sposób, że rejestracja kryminalistyczna wynika automatycznie z postawienia danej osobie zarzutów

popelnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego. Odpowiednio, o ile zbieranie danych biometrycznych i genetycznych jest obowiązkowym elementem tej rejestracji kryminalistycznej, o tyle dane te muszą obowiązkowo być zbierane ze względu na automatyczny skutek postawienia zarzutów danej osobie.

- 23 Zgodnie z art. 68 ust. 5 zdanie drugie 2 ZMWR, jeżeli podejrzany nie wyrazi zgody na zbieranie jego danych biometrycznych i genetycznych w toku rejestracji kryminalistycznej, czynności te wykonuje się przymusowo „za zezwoleniem sędziego...”.

Z uwagi na automatyczny charakter rejestracji kryminalistycznej, w tym zbierania danych biometrycznych i genetycznych, określona w art. 68 ust. 5 zdanie drugie ZMWR kontrola sądowa ogranicza się jedynie do tego, czy istnieje zarzut popelnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego i czy podejrzany nie wyraził zgody na zbieranie jego danych biometrycznych i genetycznych. Nie przewidziano badania innych okoliczności. Z tego względu sądowi nie przekazuje się całych akt sprawy, lecz jedynie odpis postanowienia o przedstawieniu podejrzanemu zarzutów i jego oświadczenie o odmowie zgody na zbieranie jego danych biometrycznych i genetycznych.

- 24 Przyczyną tej ograniczonej kontroli sądowej jest okoliczność, że postępowanie to jest uregulowane w ZMWR, a nie w NPK; wniosek składa organ policji, a nie prokurator. Nie mają zatem zastosowania typowe dla NPK gwarancje – związane z przekazaniem sądowi całych akt sprawy i pełnym badaniem zgodności z prawem wniosku.
- 25 Konkretniej: jeżeli zbieranie danych biometrycznych i genetycznych jest niezbędne dla dochodzenia w konkretnej sprawie, w której osobie postawiono zarzuty – ma to miejsce w trybie art. 158 NPK, z zastosowaniem gwarancji, w tym pełnego dostępu do akt sprawy i pełnej oceny przez sąd wszystkich okoliczności związanych ze zgodnością z prawem takiego zbierania danych, w tym, czy istnieją wystarczające podejrzenia dla oskarżenia i czy zbieranie tych danych jest niezbędne i proporcjonalne.

Jednakże w przypadku rejestracji policyjnej zbieranie tych danych jest przeprowadzane jedynie w celu ich ewentualnego wykorzystania w przyszłości, gdyby kiedyś w przyszłości zaistniała taka potrzeba. W związku z tym ustawodawca krajowy nie przewidział skutecznej kontroli sądowej; odpowiednio, sądowi nie przekazuje się akt sprawy.

- 26 Ponownie, sąd odsyłający podkreślił, że przyczyna nieprzekazania sądowi akt sprawy w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 68 ust. 5 zdanie drugie ZMWR nie jest związana ze względem dotyczącym zachowania tajemnicy dochodzenia i nieutrudniania przyszłych czynności dochodzenia.

Postępowanie to, samo w sobie, nie jest związane z dochodzeniem.

Z dochodzeniem związane jest postępowanie określone w art. 158 NPK – w ramach którego sądowi zawsze przekazuje się całe akta sprawy.

- 27 Wnioski: w ramach postępowania prowadzonego na podstawie art. 68 ust. 5 zdanie drugie ZMWR nie przewidziano przekazania akt sprawy do sądu, ponieważ ustawodawca nie uznał za konieczne przeprowadzenia przez sąd oceny, czy zarzuty zostały wykazane, ani zbierania danych biometrycznych i genetycznych, a nie dlatego, że powziął obawy, iż dostęp sądu do akt sprawy utrudni prowadzenie dochodzenia.

Uzasadnienie pytań

W przedmiocie pytania pierwszego

- 28 W pkt 133 wyroku z dnia 26 stycznia 2023 r. w sprawie C-205/21 Trybunał zalecił sądowi odsyłającemu weryfikację, czy prawo krajowe można interpretować w sposób umożliwiający zbadanie, czy istnieje „bezwzględna niezbędność” zbierania, dla celów rejestracji kryminalistycznej, danych biometrycznych i genetycznych podejrzanej V.S.
- 29 Sąd odsyłający wskazuje, że taka wykładnia zgodna jest możliwa, jeśli zamiast szczególnego przepisu zawartego w art. 68 ust. 5 zdanie drugie ZMWR zastosuje ogólne reguły NPK, które znajdują zastosowanie we wszystkich przypadkach, w których sąd udziela uprzedniego zezwolenia na przeprowadzenie czynności dochodzeniowych naruszających prywatność osób fizycznych. Zgodnie z tymi ogólnymi regułami sąd powinien przeprowadzić pełne badanie wszystkich aspektów zgodności z prawem wnioskowanej czynności dochodzeniowej. W szczególności, jeżeli chodzi o zbieranie danych biometrycznych i genetycznych na potrzeby prowadzonego dochodzenia, sąd przeprowadza pełną weryfikację zgodności z prawem tej czynności – art. 158 NPK (pkt 13–15 powyżej).
- 30 W pkt 133 wyroku Trybunał stwierdził, że istotą tej weryfikacji jest ocena: 1) charakteru i wagi przestępstwa; oraz 2) innych istotnych czynników, w tym czynników wymienionych w pkt 132 – konkretnych okoliczności związanych z tym przestępstwem, jego związku z innymi toczącymi się postępowaniami, wcześniejszych czynów i indywidualnego profilu podejrzanego.
- 31 Sąd odsyłający wskazał, że wszystkie te okoliczności składają się na badanie, które co do zasady przeprowadza sąd, zezwalając na podstawie NPK na przeprowadzenie czynności dochodzeniowych naruszających prywatność osób fizycznych.

W konsekwencji sąd odsyłający mógłby zastosować się do wskazówek Trybunału dotyczących wykładni zgodnej, gdyby po prostu zastosował ogólny tryb określony w NPK, w tym tryb określony w art. 158 NPK (pkt 13–15 powyżej), do rozpatrywanej czynności zbierania danych biometrycznych i genetycznych dla celów rejestracji kryminalistycznej.

- 32 W tym kontekście sąd odsyłający zauważa, że w ramach stosowania ogólnego trybu określonego w NPK, w tym trybu określonego w art. 158 NPK, sąd dysponuje całymimi aktami sprawy – i po ich zbadaniu może przeprowadzić niezbędne weryfikacje (pkt 15 powyżej). Powyższe zakłada zastosowanie przez sąd odsyłający ogólnego trybu określonego w NPK nie tylko w odniesieniu do przeprowadzenia i zakresu weryfikacji wskazanych przez Trybunał w pkt 132–133, lecz również w odniesieniu do dostępu do akt sprawy, po których zbadaniu sąd powinien przeprowadzić te weryfikacje.
- 33 Sytuacja taka ma miejsce w zakresie, w jakim – aby faktycznie zastosować wskazówki Trybunału dotyczące istoty wymaganych weryfikacji – sąd odsyłający musi mieć możliwość zapoznania się z aktami sprawy.
- W szczególności wyłącznie na podstawie postanowienia o przedstawieniu V.S. zarzutów i jej pisemnej odmowy udzielenia zgody na zbieranie danych biometrycznych i genetycznych nie można przeprowadzić faktycznie skutecznej oceny. Na ich podstawie nie można przeprowadzić wystarczająco kompletnej weryfikacji okoliczności wskazanych w 132–133 wyroku: charakteru i wagi przestępstwa; konkretnych okoliczności ewentualnego popełnienia tego przestępstwa; jego związku z innymi toczącymi się postępowaniami; wcześniejszych czynów, o ile je popełniono; ustalenia jej tożsamości.
- 34 Sąd odsyłający powtarza, że dokonanie wykładni zgodnej wspomnianej w pkt 133 zdanie pierwsze wyroku jest możliwe, jednakże zakłada ono również istnienie uprawnienia sądu do przekazania mu akt sprawy głównej – i do zbadania zawartych w nich materiałów.
- 35 Równocześnie, jak wynika z pkt 100 wyroku, Trybunał przyjął, że zgodne z art. 47 karty jest, aby sąd, do którego wpłynął wniosek o zezwolenie na przymusowe zbieranie danych biometrycznych i genetycznych podejrzanego, nie dysponował aktami sprawy i, w konsekwencji, nie mógł przeprowadzić oceny dowodów. Z tego punktu widzenia prawo krajowe, w którym nie przewidziano przekazania sądowi akt sprawy w ramach postępowania określonego w art. 68 ust. 5 zdanie drugie ZMWR, jest zgodne z prawem Unii.
- 36 W związku z tym istnieje niejednoznaczność. Z jednej strony Trybunał zgadza się z krajowym ustawodawcą, że akt sprawy nie należy przekazywać sądowi, w związku z czym niemożność zbadania przez ten sąd – ze względu na brak znajomości materiałów w sprawie – dowodów, na których opierają się postawione zarzuty (pkt 100–101), jest zgodna z prawem. Z drugiej strony w pkt 132–133 Trybunał zalecił sądowi odsyłającemu przeprowadzenie szeregu weryfikacji, które – zdaniem sądu odsyłającego – nie mogłyby zostać przeprowadzone w sposób skuteczny, gdyby sąd nie dysponował aktami sprawy.
- 37 W związku z powyższym zadano pytanie pierwsze, a mianowicie czy art. 10 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że weryfikacja istnienia „bezwzględnej niezbędności” ma być przeprowadzona bez posiadania przez sąd

dostępu do całych akt sprawy, lecz jedynie do dwóch dokumentów w nich zawartych – postanowienia o przedstawieniu osobie zarzutów i oświadczenia o odmowie udzielenia zgody na zbieranie danych biometrycznych i genetycznych – czy też odwrotnie, że weryfikacja ta zakłada posiadanie przez sąd dostępu do całych akt sprawy.

- 38 Sąd odsyłający ponownie wskazał, że Trybunał doszedł do odpowiedzi udzielonej w pkt 100–101, przyjmując stan faktyczny i prawny, który jest obcy prawu bułgarskiemu – a mianowicie nieudzielenie sądowi dostępu do akt sprawy ze względu na obawy, że mogłoby to utrudnić prowadzenie dochodzenia (co skomentowano powyżej w pkt 12–27).

Przy założeniu, że taka podstawa nieprzedstawienia akt sprawy sądowi nie istnieje, a także przy założeniu, że wykładnia zgodna, której dokonanie Trybunał zaleca sądowi odsyłającemu w pkt 133, zakłada dostęp do akt sprawy, sąd odsyłający powinien mieć możliwość uzyskania dostępu do tych akt sprawy.

- 39 Z praktycznego punktu widzenia: aby przeprowadzić ocenę w postępowaniu głównym, zalecaną przez Trybunał w pkt 133 wyroku, sąd odsyłający powinien zwrócić się o przekazanie mu akt sprawy. Nie może on jednak zwrócić się o przekazanie mu akt sprawy w zakresie, w jakim w pkt 100–101 Trybunał przyjął, że nieprzekazanie akt tej sprawy sądowi odsyłającemu jest zgodne z prawem. Trybunał przyjął to zaś na podstawie nieistniejącego krajowego stanu faktycznego i prawnego.

W związku z powyższym, przed zwróceniem się o przekazanie mu akt sprawy, sąd odsyłający potrzebuje potwierdzenia przez Trybunał, że w ten sposób nie uczyni dokładnie czegoś przeciwnego do tego, co Trybunał wskazał już w pkt 100–101.

Ponieważ w istocie możliwe jest, że Trybunał, gdy zaleca w pkt 132–133 przeprowadzenie określonych weryfikacji, ma na myśli przeprowadzenie tych weryfikacji bez posiadania przez sąd odsyłający dostępu do akt sprawy, lecz jedynie na podstawie postanowienia o przedstawieniu osobie zarzutów i oświadczenia o odmowie udzielenia zgody na zbieranie danych.

Jeżeli właśnie to miał na myśli Trybunał, to nie istnieje sposób przeprowadzenia tych weryfikacji.

W przedmiocie pytania drugiego

- 40 Pytanie to zadaje się wyłącznie na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze.

W pkt 100–101 wyroku Trybunał wskazał, że dopuszczalne jest, aby sąd odsyłający – mając na względzie nieprzekazanie mu akt sprawy – nie mógł zweryfikować zasadności zarzutów jedynie z tego względu, że weryfikacja ta zostanie dokonana w późniejszym czasie.

Jeżeli jednak sąd odsyłający faktycznie dysponuje aktami sprawy, to wydaje się, że powinien on przeprowadzić tę weryfikację, ponieważ jej przeprowadzenie nie tylko jest już faktycznie możliwe – akta sprawy są dostępne – ale także jej przeprowadzenie jest wymagane pod względem prawnym. I tak, w pkt 130 wyroku Trybunał przyjął, że samo postawienie danej osobie zarzutów nie jest wystarczające, precyzując w pkt 131, że niezbędne jest istnienie poważnych podstaw do uznania, że osoba ta popełniła przestępstwo.

41 W świetle powyższego należałoby przyjąć, że sąd odsyłający może również przeprowadzić ocenę, czy zarzut jest w wystarczającym stopniu poparty dowodami. Podstawy do tego są następujące:

- w art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680 ustanowiono taki wymóg jako podstawowy, aby można było zbierać dane osobowe;

- Podobna ocena w ramach prawa krajowego jest rutynowa, ponieważ ma ona zastosowanie we wszystkich wypadkach określonych w NPK, w tym w postępowaniu określonym w art. 158 NPK (pkt 13), które jest najbliższe postępowaniu określone w art. 68 ust. 5 zdanie drugie NPK;

- Możliwość przeprowadzenia takiej oceny na przyszłość, wspomniana przez Trybunał w pkt 100–101 wyroku, nie usuwa prawdopodobieństwa, że w momencie udzielenia przez sąd zezwolenia na przymusowe zbieranie danych biometrycznych i genetycznych w rzeczywistości nie zostały zgromadzone wystarczające dowody na poparcie przedstawionych zarzutów, lecz będą one zgromadzone w późniejszym terminie;

- Możliwość przeprowadzenia takiej oceny na przyszłość, wspomniana przez Trybunał w pkt 100–101 wyroku, jest środkiem ochrony prawnej przed popełnionym już naruszeniem prawa, przy czym intencją dyrektywy 2016/680 jest stworzenie takiego mechanizmu, który nie dopuści do zbierania danych osobowych, w szczególności danych biometrycznych i genetycznych, bez istnienia podstawy do tego.

42 Ponadto sąd odsyłający wyraźnie wskazuje, że przynajmniej część weryfikacji, których przeprowadzenie zalecił mu Trybunał w pkt 132-133 wyroku, zakłada właśnie rozważenie zebranych dowodów dotyczących sprawstwa czynu i jego przestępczego charakteru. Sytuacja taka ma miejsce w odniesieniu do badania: 1) charakteru i wagi przestępstwa; oraz 2) okoliczności jego popełnienia. W związku z tym, aby ocenić te okoliczności, należy najpierw ustalić, że „mogą istnieć poważne podstawy, by przypuszczać, że dana osoba popełniła czyn zabroniony”, która to ocena jest dokonywana w oparciu o to, że „zgromadzono już wystarczające dowody”, jak wyraźnie wskazano w pkt 131 wyroku.

43 W konsekwencji ocena, której przeprowadzenie Trybunał zalecił sądowi odsyłającemu w pkt 132–133 (ocena charakteru i wagi przestępstwa, konkretne okoliczności z nim związane), zakłada również przeprowadzenie oceny okoliczności, o których mowa w pkt 100 i 131 wyroku („ocena dowodów, na

których oparto przedstawienie zarzutów osobie”, a także czy „mogą istnieć poważne podstawy, by przypuszczać, że dana osoba popełniła czyn zabroniony”).

- 44 W związku z powyższym zadano pytanie drugie: czy sąd odsyłający, gdy dysponuje już aktami sprawy, może przeprowadzić pełne badanie zgodności z prawem wniosku o przymusowe zbieranie danych biometrycznych i genetycznych, w tym co do zasadności zarzutu, czy też powinien odstąpić od badania tej kwestii i przeprowadzić jedynie częściowe badanie – dotyczące innych, niezwiązanych z nim okoliczności (na przykład wcześniejszej karalności i osobowości podejrzanego).

Z powyższych względów

POSTANAWIA:

ZAWIESIĆ POSTĘPOWANIE W SPRAWIE

SKIEROWAĆ NASTĘPUJĄCE PYTANIA DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ:

1. Czy zapewniono przestrzeganie wymogu weryfikacji „bezwzględnej niezbędności”, o którym mowa w art. 10 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzje ramową Rady 2008/977/WSiSW], zgodnie ze sposobem wykładni przedstawionym przez Trybunał w pkt 133 wyroku C-205/21, jeżeli wykładnia ta zostanie dokonana wyłącznie na podstawie postanowienia o przedstawieniu danej osobie zarzutów i jej pisemnej odmowy udzielenia zgody na zbieranie jej danych biometrycznych i genetycznych, czy też niezbędne jest, aby sąd dysponował całym aktami sprawy, które zgodnie z prawem krajowym są mu udostępniane w wypadku złożenia wniosku o zezwolenie na przeprowadzenie czynności dochodzeniowych wpływających na sferę prawną osób fizycznych, jeżeli wniosek ten złożono w sprawie karnej?

2. Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej – czy sąd, po przekazaniu mu akt sprawy, w ramach oceny „bezwzględnej niezbędności” na podstawie art. 10 w związku z art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680, może również ocenić, czy istnieją poważne podstawy do uznania, że podejrzany popełnił przestępstwo zarzucane w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów?

[...]